

Thoáng Qua

Contents

Thoáng Qua	1
1. Chương 1: Lần Gặp Đầu Tiên	1
2. Chương 2: Lần Trốn	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4: Quan Hệ Hữu Nghị	5
5. Chương 5: Bên Nhau	7

Thoáng Qua

Giới thiệu

Editor: Thanh NaHai lần trời mưa, hai lần gặp gỡ, hai lần cô bỏ chạy. Anh tin đây là duyên phận. Nếu như em để anh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoang-qua>

1. Chương 1: Lần Gặp Đầu Tiên

Lương Thi Ý lơ đãng quay đầu, không biết trời đã dần tối từ khi nào, cánh cửa sổ bám đầy hơi nước mờ mờ.

Lương Thi Ý khẽ chau mày, nhìn đồng hồ mới phát hiện đã sắp 7h tối.

Thời gian trôi qua nhanh thật.

Nhanh tay khép quyển sách đang đọc lại, dọn dẹp đồ đạc rồi đi thẳng ra cửa thư viện. Lương Thi Ý nhìn từng hạt mưa tí tách rơi: Qủa nhiên.

Mùa thu trời mau tối, thật giống như có ai đó đứng phía sau kéo màn sân khấu che đi ánh mặt trời, hơn nữa trời mưa liên tục khiến chung quanh cũng mang nét hiu quạnh, rất dễ khiến tâm trạng con người buồn bực, phiền não.

Nhưng Lương Thi Ý không buồn bực, vì cô có mang theo ô...

Lúc cô bật ô ra che mưa, chợt nghe hai nam sinh bên cạnh nói chuyện...

“Sớm không mưa, muộn không mưa, lại mưa vào lúc này! Phải làm sao bây giờ?”

“Hai người chúng ta đều không mang theo ô, phải chạy mưa về chứ sao.”

“...”

Lương Thi Ý bước xuống bậc tam cấp, đi vào trong mưa. Nước mưa không ngừng xuôi theo mặt ô chảy xuống, vỡ òa trên mặt đất như những đóa hoa.

Không hiểu sao khi cô quay đầu nhìn lại, thấy hai nam sinh đứng dưới mái hiên kia có chút sốt ruột.

Hai người kia cùng nhìn về phía cô, sau đó lại hai mặt nhìn nhau, dường như không biết nên làm thế nào...

“Bạn học, thế này..” Một nam sinh trong đó chần chừ mở miệng.

“Các cậu không mang theo ô ư, vậy thì nhường các cậu vậy.” Lương Thi Ý phóng khoáng.

Cậu nam sinh kia khá bất ngờ: “Vậy còn cậu thì sao?”

“Không sao, tớ chỉ một mình, các cậu có đến hai người.” Lương Thi Ý mỉm cười, đưa ô cho người nam sinh kia. “Cái ô khá nhỏ, chịu khó nhé.”

Nói xong, không đợi hai người kia mở miệng, cô đã trèo đầu chạy vào trong mưa. Hai nam sinh nọ giật mình đứng im tại chỗ không kịp phản ứng.

Lúc Lương Thi Ý ướt đầm cả người chạy về phòng ngủ, đám bạn cùng phòng đều ngẩn ngơ.

“Không phải lúc cậu ra ngoài có cầm ô sao?” Nhiều Khởi đi vòng quanh người cô hai vòng: “Đâu, cái ô đâu rồi?”

Lương Thi Ý vừa cởi áo khoác vừa nói: “Cho người khác mượn rồi.”

“Ai?” Nhiều Khởi hỏi: “Ai cơ?”

“Mình cũng không biết nữa.”

Lương Thi Ý lấy đồ đi vào nhà vệ sinh thay, định tắm nước nóng cho ấm người.

“Nam hay nữ?”

“Nam.” Lương Thi Ý bắt đầu chỉnh độ ấm, “Hai người.”

“Woa, hôm nay cậu gặp diêm ngọc sao?” Hai mắt Nhiều Khởi lập tức tỏa sáng.

Lương Thi Ý buồn cười: “Diêm ngọc cái gì, ngay cả hình dáng hai người này thế nào mình còn không nhìn rõ đây.”

Nhiều Khởi: “... Đùa hay thật vậy?”

“Ừ, mình làm chứng là hôm nay Tiểu Ý đi vội nên quên mang theo kính áp tròng rồi.” Tần Thư vừa cắn hạt dưa vừa nói.

Biểu cảm Nhiều Khởi lập tức biến thành: “(Ồ Ồ)b...” Sau một lúc mới hỏi: “Vậy người ta trả ô cho cậu thế nào được?”

Kết quả đợi cả lúc lâu cũng chỉ nghe tiếng nước chảy ào ào, lúc Nhiều Khởi tưởng cô bạn không nghe định nói lại một lần nữa, thì chợt nghe tiếng trả lời: “... Thật sự mình quên mất vấn đề này...”

Nhiều Khởi ôm mặt, quả nhiên cô không nên mong chờ vào trí thông minh của bạn mình.

2. Chương 2: Lẩn Trốn

“Ừ có, anh đợi chút nhé.” Nhiều Khởi nháy nháy mắt nhìn Lương Thi Ý: “Tiểu Ý, Tề Hoàn An tìm cậu.”

Lương Thi Ý có chút bất đắc dĩ nghe điện thoại: “Vâng?”

“Tiểu Ý...”

“Ừ?”

“Sao anh gọi điện thoại mà em không nghe?”

“Chắc là không nghe chuông.”

“Ừ...”

“Sao vậy, có việc gì sao?”

“Ừ... Tiểu Ý, chiều nay chúng ta cùng đi xem phim đi.” Đầu bên kia đề nghị.

Lương Thi Ý nhú mày nhưng vẫn không tỏ rõ thái độ: “Hôm nay em có việc rồi, để hôm khác đi.”

“Tiểu Ý, lần trước em cũng nói như vậy..” Đối phương oán trách, “Lúc nào em cũng bận.”

“Có phải không muốn đi với anh không?”

“Không phải.” Lương Thi Ý mặt mày bóp trán, cuối cùng cũng thỏa hiệp, “Vậy chiều nay chúng ta đi xem phim vậy.”

“Ừ, vậy em chờ anh nhé, anh đến đón em.” Đối phương đã nói như vậy.

Cúp điện thoại, Lương Thi Ý nhìn chăm chăm vào Nhiều Khởi, nhìn đến khi Nhiều Khởi sợ sờn tóc gáy.

“Tiểu Ý, cái này đâu thể trách mình được...” Nhiều Khởi nịnh nọt cười cười với cô: “Cậu đâu cho mình biết trước đâu nào..”

Lương Thi Ý không nói gì, chỉ tiếp tục ai oán nhìn bạn.

“Tiểu Ý, cậu đừng nhìn mình như vậy, mình sẽ ảo tưởng là cậu có ý gì với mình đấy.” Nhiều Khởi then thùng nói.

Lương Thi Ý mỉm cười: “Tiếc là cậu không phải loại hình ưa thích của mình.”

Nhiều Khởi: “-____-“ Tiểu Ý chết tiệt, cậu nói một câu hợp lòng người thì cậu chết à?!?! ”

“Nhưng mà nói đi nói lại, tại sao cậu lại né tránh Tề Hoàn An vậy?”

Lương Thi Ý hết vui: “...Thật ra cũng không có gì.”

“Anh ấy đối với cậu không tốt sao?” Nhiều Khởi ra dáng ‘Chỉ cần anh ta đối xử với cậu không tốt, tớ sẽ xử anh ta ngay lập tức.’

Lương Thi Ý lắc đầu: “Không phải, anh ấy đối với mình rất tốt.”

Mỗi sáng Tề Hoàn An đều mua sữa đậu nành, mỗi trưa đi trước mua món thịt kho tàu cô thích ăn nhất, trời tối thì cùng cô lên thư viện tự học...

Kết giao cho đến bây giờ, cô chỉ biết thụ động nhận sự săn sóc, che chở của anh. Thậm chí, anh còn chưa bao giờ trách cô một câu.

Một người bạn trai như vậy, ai dám nói không tốt?

Lương Thi Ý chỉ cười không nói.

Ai hiểu Lương Thi Ý đều biết, khi Lương Thi Ý cười không nói tức là trong lòng cô ấy có niềm riêng.

—

Buổi chiều trời trong xanh, gió nhẹ dễ chịu.

Tề Hoàn An nhìn Lương Thi Ý từ từ đi đến gần, anh lộ ra nụ cười.

“Tiểu Ý, ...”

Lương Thi Ý nhìn anh cười một cái: “Học trưởng.”

“Tiểu Ý.” Tề Hoàn An có chút bất đắc dĩ: “Đừng gọi anh là học trưởng nữa, em gọi tên anh đi.”

“Gọi là Hoàn An.”

Nhưng bất kể Tề Hoàn An dụ dỗ thế nào, Lương Thi Ý cũng không chịu đổi cách gọi, cứ im lặng không nói. Anh chỉ muốn mối quan hệ giữa bọn họ thân thiết hơn một chút.

“Thôi, chúng ta đi vậy.”

Tề Hoàn An thua cuộc, anh xoa đầu Lương Thi Ý thở dài.

3. Chương 3

Tề Hoàn An cẩn thận che chở Lương Thi Ý từ trong đám người chen chúc đi ra, rồi nắm tay cô đi về trường học, cả một đường chẳng ai nói câu nào.

Bỗng chợt mưa rơi bất ngờ, mặc dù mưa không lớn nhưng lại dày đặc khiến người ta chịu không nổi.

Cuối cùng, Lương Thi Ý muốn rút tay về, nhưng Tề Hoàn An lại nắm chặt không buông, Lương Thi Ý bất đắc dĩ: “Học trưởng...”

Tề Hoàn An hơi ngừng lại nhưng vẫn không buông tay, chỉ im lặng không nói gì.

“Học trưởng, em...”

Lương Thi Ý mới nói mấy chữ, Tề Hoàn An lập tức ngắt lời: “Tiểu Ý!” Ngừng một lát anh mới nói: “Trễ rồi, có chuyện gì mai chúng ta nói.” Dứt lời anh nhanh chóng xoay người, tựa như đang sợ điều gì.

Lương Thi Ý giữ chặt anh, “Học trưởng, bây giờ chúng ta nói rõ đi.”

Hô hấp Tề Hoàn An phập phồng, quay đầu lại nhưng không nhìn cô.

Lương Thi Ý cân nhắc rồi nói: “Học trưởng, em không muốn lừa dối anh...”

“... Chúng ta chia tay đi.”

Tim Tề Hoàn An như bị kim đâm: “Anh không đồng ý.”

“Học trưởng..” Lương Thi Ý cúi đầu không dám nhìn anh, “Chuyện này em đã suy nghĩ rất kỹ, chúng ta không thích hợp, thật đấy...”

Lặng im một lát, Tề Hoàn An mới có dũng khí dè dặt vai Lương Thi Ý: “Tiểu Ý, người yêu cũng phải mài mới hợp, thời gian chúng ta kết giao chưa bao lâu, chúng ta có thể từ từ... Hoặc là em nói cho anh chỗ nào anh chưa tốt, anh sẽ sửa đến khi em hài lòng mới thôi... Tiểu Ý, đừng nói chia tay, anh không muốn chia tay...”

Tề Hoàn An siết chặt Lương Thi Ý, thấp hèn khẩn cầu..

Trong lòng Lương Thi Ý tự nói với bản thân không được mềm lòng, kéo dài tiếp chỉ khiến cả hai đau khổ. Cô nhắm mắt lại, “Học trưởng, em rất cảm kích tình cảm em đối với em,.. Nhưng cảm kích chứ không phải yêu thương, cái anh cần là yêu thương. Tiếc là yêu thương em không thể cho, vậy nên em không thể để học trưởng thêm hi vọng được...”

Lương Thi Ý ngẩng đầu lên, bắt gặp đôi mắt chứa bi thương và đau khổ.

“Anh vẫn cho rằng đối với em thật tốt, em có thể dần tiếp nhận anh. Anh vẫn luôn tự nói với mình như thế. Nhưng không, thực tế không được như vậy. Em luôn từ chối, thậm chí bắt đầu trốn anh. Anh bắt đầu tự hỏi bản thân không tốt ở đâu, có lẽ với em anh rất tốt, nhưng chưa đến mức có thể khiến em yêu.”

“Thật ra anh đã biết phán quyết cuối cùng chính là tử hình, nhưng anh lại không cam lòng, cứ giữ chặt em không buông... Tiểu Ý, anh thích em như vậy, em không có cảm giác gì sao?”

Câu cuối cùng trước khi đi chính là: “Tiểu Ý, rốt cuộc người trong lòng em là ai...”

Trong lòng cô có ai?

Trong lòng Lương Thi Ý chợt nhói đau.

Mưa lớn, từng hạt từng hạt nện xuống người cô, thật đau.

Cô trở mắt nhìn Tề Hoàn An bước đi. Một lúc sau, cô ngồi xuống vùi đầu vào đầu gối, sau đó không động đậy, yên tĩnh như một bức tranh.

Không biết qua bao lâu, trên đầu không còn mưa nữa.

Lương Thi Ý chậm rãi ngẩng đầu, phát hiện có người bung dù che mưa cho cô, nhưng cô lại không nhìn rõ bộ dáng của người nọ.

Cô cố gắng mở mắt thật lớn để nhìn, nước mắt tụ lại trong hốc mắt nên cô không thể nhìn rõ. Chỉ nhìn hình dáng mờ mờ đoán chừng là nam sinh.

Lương Thi Ý gục đầu xuống, không muốn để đối phương nhìn thấy bộ dáng chật vật của mình, “Đừng nhìn tôi.”

Cô đợi thật lâu, người bên cạnh vẫn không đi, chỉ yên lặng đứng bên cạnh cô, giống như chân anh ta mọc rễ.

Cô điều chỉnh tâm tình, ngữ điệu vẫn nhu hòa như ngày thường, chỉ có âm thanh hơi khàn khàn: “Cảm ơn.” Nói xong không đợi đối phương phản ứng đã quay đầu bỏ chạy, bóng dáng thoáng chốc đã biến mất.

4. Chương 4: Quan Hệ Hữu Nghị

“Ôi chào” Nhiều Khởi ngồi lên mạng bất ngờ la lên: “Không phải chứ.”

“Sao vậy?” Tần Thư liếc cô nàng một cái.

“Trên này nói đại thần đã...” Nhiều Khởi vừa xem vừa báo cáo, “Hình như anh ấy đã có người mình thích.”

“...”

Toàn phòng ai cũng biết, Nhiều Khởi siêu thích dạo BBS trường học, mỗi ngày có thể không làm gì nhưng bắt quái thì nhất định phải xem!

Mạch Dư Hàm hỏi: “Là ai?”

“Không biết nữa...” Nhiều Khởi trả lời.

Bài post như vậy: “Sinh viên khoa quản trị Viên Sùng Dục thổ lộ với Lê Tuấn bị từ chối, hơn nữa Lê Tuấn còn nói anh ấy đã có người mình thích.”

“Chắc là chỉ mượn cớ thôi.” Tần Thư phát biểu cảm nghĩ, “Vả lại hai người bọn họ cùng một khoa, quen cùng khoa chán lắm.”

Nhiều Khởi nghĩ nghĩ: “Các cậu nói xem loại nữ sinh đại thần thích là gì?”

“Dịu dàng hào phóng, phải có khí chất.” Mạch Dư Hàm nói.

“Aiz, đáng tiếc mình không theo đuổi phong cách này.” Nhiều Khởi bóp cổ tay thở dài, “Đại thần, xem như đôi ta hữu duyên vô phận vậy.”

Mạch Dư Hàm lại nói: “Không phải Tiểu Ý của chúng ta phù hợp đấy sao?”

“Đúng rồi, phù sa không chảy ruộng ngoài.” Nhiều Khởi vỗ đùi phấn khởi.

Tần Thư lại gọi một gáo nước lạnh: “Cậu đừng quên Tiểu Ý mới chia tay Tề Hoàn An chưa đến hai tuần. Hơn nữa, cậu xác định Tiểu Ý quen Lê Tuấn?”

“...” đúng là từng chữ như châu như ngọc.

Hôm nay là ngày phòng ngủ bọn họ hẹn với phòng nam sinh quan hệ hữu nghị.

Lương Thi Ý không thể đến thư viện gặm sách.

“Mình van cậu đấy, thật sự mình không muốn đi mà, bỏ qua cho mình đi.” Lương Thi Ý rất buồn rầu.

Nhiều Khởi nói rất có căn cứ: “Đảng đã dạy chúng ta thà giết lầm 1000 chứ không thể buông tha 1 mà, cậu nhanh đi.”

“Đúng vậy, Mạch Tử có vợ rồi vẫn đi đấy thôi, hưởng hồ gì người độc thân như cậu.” Tần Thư nói.

Lương Thi Ý: “o (> <>”

Mạch Dư Hàm: “Σ (° °) ...” Tại sao cô nằm cũng dính đạn.

Hai phòng ngủ tập hợp trước cổng trường, nam sinh cao ráo gầy tong tên là Ngô Minh, người thoát nhìn cao cao tên là Tôn Phẩm, tên Nguyên Bách là người cười tươi như ánh mặt trời, còn một người đeo mắt kính trông lịch sự là Lý Bản.

Cả hành trình là hai phòng ngủ cùng đi ăn cơm trưa, chơi trò chơi trong công viên, buổi tối đi hát ở đâu đó...

Địa điểm ăn trưa chính là Hồ Tâm Tiểu Trúc, cái tên vô cùng lịch sự nho nhã, quả thật danh tiếng cũng không tệ, phù hợp cho sinh viên tiêu tiền.

Phục vụ dẫn bọn họ vào chỗ đã đặt trước, đang đi nửa đường thì có một người từ chỗ ngồi phía trước đi ra, một người cao lớn, tuấn tú, khí chất lạnh lùng.

Nhiều Khởi hít một hơi.

Nam sinh kia vô tình nhìn qua, ánh mắt đảo qua đoàn người bọn họ, lúc nhìn Lương Thi Ý còn hơi nhúu mày, lập tức bước qua.

“Ha, Lệ Tuấn, anh cũng ăn cơm ở đây sao?” Nguyên Bách đi cùng cười chào hỏi.

Lệ Tuấn gật đầu hỏi: “Sao phòng ngủ của cậu lại huy động toàn lực thế này?”

Nguyên Bách cười đáp: “Hai phòng ngủ bọn em có quan hệ hữu nghị, hẹn nhau ra ngoài ăn cơm.”

“Quan hệ hữu nghị? Lông mày Lệ Tuấn nheo lại, làm như đang nghiền ngẫm hai chữ này.

“Ừ, không nói nhiều nữa, bọn em vào trong đây.”

Lệ Tuấn nghiêng người nhường đường cho bọn họ, ánh mắt hơi dừng trên mặt Lương Thi Ý, nhìn cô bước qua mình.

Mới vào chỗ, Nhiều Khởi đã không kìm được tâm tình kích động bắt lấy Mạch Dư Hàm bên cạnh nhỏ giọng nói chuyện.

“Cậu ấy làm sao vậy?” Lương Thi Ý có chút khó hiểu.

Tần Thư cười: “Nha đầu kia gặp thần tượng.”

“Thần tượng?” Lương Thi Ý nghĩ nghĩ, “Là đại thần khoa quản trị?”

Tần Thư gật đầu.

“Đúng đấy, chính là anh ấy.” Nhiều Khởi kích động nói, “Thế nào, có phải là rất cool không?”

Lương Thi Ý cẩn thận suy nghĩ lại bộ dáng người kia, “Quả thật không tệ, nhưng lại quá lạnh lùng.”

Ăn cơm một nửa, Lương Thi Ý đứng dậy ra ngoài đi toilet.

Không ngờ cô lại gặp đại thần kia một lần nữa trong phòng rửa tay, anh cúi đầu dựa vào vách tường bên ngoài, hình như là đang đợi người. Nghe thấy tiếng động anh ngẩng đầu, tầm mắt hai người giao nhau, cả hai đều sững sờ.

Lương Thi Ý đi vào toilet, lúc sau đi ra vẫn thấy anh đứng đó có chút kinh ngạc.

Cô đi vài bước, chợt nghe tiếng bước chân dồn dập phía sau, cánh tay bị kéo lại.

“Em còn muốn vào trong sao?”

Lương Thi Ý nhú mày, né tránh bàn tay anh, lui về phía sau vài bước, nhìn anh đề phòng.

Lệ Tuân nhú mày càng sâu hơn cô: “Em không biết anh?”

“Đại thần khoa quản trị, đúng không?” Lương Thi Ý nói.

Đáp án anh muốn không phải cái này!

Lệ Tuân nhìn cô: “Thật sự em không nhớ chúng ta đã từng gặp nhau?”

“Chúng ta từng gặp sao?” Lương Thi Ý ngơ ngác.

Lệ Tuân mấp má môi: “Xem ra em quên rồi.” Giọng nói mát mát không thể che giấu. Dừng một chút, anh tiếp tục nói: “Em còn muốn đi tham gia quan hệ hữu nghị? Em đừng đi.”

Trong lòng Lương Thi Ý không vui, nhưng vẫn nói: “Có phải anh nhận nhầm người rồi không?” Nói xong tiếp tục đi.

Làm sao Lệ Tuân có thể cho cô đi, thân thể cao lớn lập tức chặn cô lại: “Đừng đi.”

Lương Thi Ý đi bên nào, anh liền chặn bên đó, hoàn toàn không cho cô chạy thoát.

Lương Thi Ý bất đắc dĩ, xem ra hôm nay đối phương cố ý không cho cô đi, liền lấy điện thoại ra gọi cho Tần Thư: “Alo, Tần Thư, bây giờ tạm thời mình có việc một chút.”

“Ừ, cậu giúp mình xin lỗi nhé, cảm ơn cậu.”

Cúp điện thoại xong, Lương Thi Ý thở dài: “Anh hài lòng chưa?” Cô gặp phải xui xẻo gì thế chứ.

Không ngờ anh lại cười cười, “Ừ.” Lại hỏi cô: “Em muốn đi chơi chỗ nào, hai chúng ta đi chơi.”

Lương Thi Ý vốn nghĩ, không thể trêu vào anh chẳng lẽ tôi không trốn được anh ư, không ngờ bản thân lại bị đối phương cứng rắn lôi vào công viên trò chơi.

Lúc ngồi trên vòng quay, không gian trong vòng quay nhỏ hẹp mập mờ dị thường.

Lương Thi Ý lúng túng nghiêng đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, người bên cạnh lại nói: “Lương Thi Ý, em thật sự không nhớ anh sao?”

Vấn đề không phải nằm ở việc có nhớ không, mà là vấn đề nằm ở chỗ cô không hề gặp anh ta!

Nhiều Khởi nói thần tượng của cậu ấy tên là Lệ Tuân học khoa quản trị, là người mà cậu ấy sùng bái, chỉ nghe tiếng chưa thấy mặt.

Nhưng nếu đối phương đã nói là đã gặp mình thì hẳn là đã gặp nhau thật.

Giả sử cô có gặp anh ta thật, một nam sinh xuất sắc như thế làm sao cô có thể không nhớ ra?

Lệ Tuân nhìn bộ dáng mơ hồ của cô, anh chỉ cười tự giễu, không hỏi thêm gì nữa.

5. Chương 5: Bên Nhau

Từ sau ngày đó, Lệ Tuân bắt đầu quang minh chính đại hẹn cô, mà thủ đoạn thì vô cùng không biết xấu hổ.

Lương Thi Ý lên thư viện tự học, lúc nào anh cũng có cách khiến người bên cạnh cô nhường chỗ cho anh.

Lương Thi Ý mượn sách về phòng ngủ xem, anh liền gọi điện thoại cô. Cô không nhận thì anh gọi cho bạn cùng phòng của cô.

Nhiều Khởi tò mò hỏi anh: “Đại thần, có phải anh đang theo đuổi Tiểu Ý không?”

Lệ Tuân cười: “Ừ, anh đang theo đuổi cô ấy, nhưng cô ấy lại lẩn trốn quá nhanh.”

Trong phòng ngủ, Nhiều Khởi nằm trên giường hỏi Lương Thi Ý: “Tiểu Ý, làm sao cậu cậu được đại thần thế, nói mình biết đi.”

Lương Thi Ý không nói gì, cô vẫn luôn nghĩ cách dứt bỏ anh, làm sao còn có ý nghĩ câu ai.

“Hôm đi quan hệ hữu nghị, không phải mình có đứng lên đi toilet sao, chính là gặp khi đó.”

“Đi toilet một chuyến? Trời ạ, chẳng lẽ đây gọi là duyên phận sao?” Nhiều Khởi lẩn.

Nhưng sau này Lệ Tuân nói cho Lương Thi Ý biết, đó không phải trùng hợp, anh cố ý đứng đó đợi cô. Duyên phận không phải chỉ do ông trời an bài, đôi khi là do chính con người tạo ra.

Lương Thi Ý nghĩ, đây chính là Lệ Tuân cao ngạo trong lời kể của Nhiều Khởi ư? Không phải bị đánh tráo rồi đấy chứ?

Hôm nay là Valentine, Lệ Tuân vẫn chờ cô dưới lầu như cũ, cuối cùng thuận lợi kéo được cô ra khỏi cửa.

Bên ngoài chơi cả ngày, buổi tối hai người tản bộ bên bờ sông, gió lạnh mơn man gò má thoải mái vô cùng.

Sau cùng vẫn là Lệ Tuân không nhịn được mở miệng: “Lương Thi Ý, em làm bạn gái anh nhé?”

Lương Thi Ý nhìn anh, “Đây là câu hỏi hay câu cầu khiến?”

“Có quan hệ gì đâu, dẫu sao kết quả cũng như nhau.” Lệ Tuân nhún vai.

Lương Thi Ý buồn cười.

Sau một lúc cô lại hỏi: “Là vì chuyện trước kia?”

Trong thời gian này, Lệ Tuân đã kể cô nghe hai lần gặp gỡ của họ, thật khéo đều có mưa, mà cả hai lần cô đều nhìn không rõ mặt anh.

Nhưng anh cần gì cứ chấp nhất những chi tiết không đáng này.

Lệ Tuân chống hai tay lên lan can, chậm rãi nói: “Đó chỉ là bắt đầu, càng tiếp xúc anh càng bị em hấp dẫn.”

Ngày trời mưa ấy, anh vĩnh viễn ghi khắc hình ảnh cô đi ra ngoài rồi lại quay về đưa cho chiếc ô, sau đó lại chạy vào màn mưa.

Khi anh về phòng ngủ, bạn hỏi anh làm sao trả lại ô cho người ta, anh nói, anh có cách, anh sẽ đi trả lại.

Tốn rất nhiều công sức mới biết cô tên Lương Thi Ý, anh âm thầm ghi nhớ trong lòng.

Trong thư viện anh thường ngồi cách cô không xa. Cô đọc sách rất chăm chú, ít khi ngẩng đầu. Hơn nữa cô lại thích ngồi gần cửa sổ, ánh nắng rơi trên mặt, trên tóc cô trở thành phong cảnh đẹp tuyệt vời.

Anh không biết nên trả ô cho cô thế nào, ngày qua ngày chỉ ngồi ngắm cô trong thư viện.

Lần họ gặp nhau trong mưa lần thứ hai, đến nay nhớ lại thật mờ lung.

Anh không biết tại sao chỉ cần liếc mắt là anh có thể nhận ra cô, anh còn nhớ cô ngồi trên mặt đất, hai vai khẽ run khiến tim anh đau nhói.

Sau khi cô đứng lên cũng không liếc anh một cái, giống hệt như lần trước, không đợi anh kịp phản ứng cô đã bỏ chạy.

Đúng thật, cô chạy đi quá nhanh, anh giữ không kịp.

Lương Thi Ý im lặng một hồi đành nói: “Thật ngoài ý muốn...”

Ngoài ý muốn?

Không, là đoán được từ sớm mới đúng.

Cô không biết rằng ngày cô đưa ô cho anh không phải là lần đầu anh thấy cô.

Mỗi năm anh đều thấy cô đứng trên bục nhận học bổng, bên môi là nụ cười nhẹ nhưng lại hết sức động lòng người.

Cuối cùng Lương Thi Ý đồng ý.

Thật ra nghĩ kĩ thì mối quan hệ giữa cô và Lệ Tuân, gọi là anh theo đuổi cô nhưng thực chất mọi quyền chủ động đều nằm trong tay anh, anh khiến cô không thể nào từ chối được.

Còn giữa cô và Tề Hoàn An, Tề Hoàn An quá bao dung, quá cẩn thận mới khiến cô có cơ hội buông tay.

Cô hỏi Lệ Tuân một vấn đề: “Trong lòng em không chưa hoàn toàn hiểu rõ, anh có để ý không?”

Anh chỉ cười: “Chỉ có đàn ông vô dụng mới đổ lỗi cho người khác.”

Anh nói: “Lương Thi Ý, không cần phải rối rắm, anh sẽ lấp đầy trái tim em, gió mưa không rời.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoang-qua>